

Arrest

nr. 192 378 van 21 september 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 januari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 december 2016 tot afgifte van een ministerieel besluit tot terugwijzing.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 14 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W.-J. INGELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 7 juli 2003 dient de moeder van de destijds minderjarige verzoekende partij een asielaanvraag in. Op 25 maart 2004 wordt de verzoekende partij als vluchteling erkend.

1.2 Op 6 september 2007 wordt de verzoekende partij onderworpen aan een vreemdelingencontrole naar aanleiding van heling.

1.3 Op 10 september 2007 wordt de verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging bij nacht, door 2 of meer personen. Op 11 februari 2008 wordt zij vrijgesteld.

1.4 Op 16 mei 2008 wordt de verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van (poging tot) afpersing, bezit van verboden wapens, bezit van vrij verkrijgbare wapens zonder wettige reden, opzettelijke verwondingen of slagen met ziekte of werkonbekwaamheid met voorbedachten rade, woonstschennis met behulp van bedreigingen, geweld, braak, inklimming, valse sleutels en mondelinge bedreigingen onder bevel of voorwaarde. Op 11 juli 2008 wordt zij vrijgesteld.

1.5 Op 3 oktober 2008 wordt de verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van poging tot doodslag. Op 23 oktober 2008 wordt zij vrijgesteld.

1.6 Op 19 november 2008 wordt de verzoekende partij door de correctionele rechtbank van Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel van 5 jaar voor 6 maanden uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging bij nacht, door 2 of meer personen.

1.7 Op 18 februari 2010 wordt de verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van diefstal met geweld en bedreiging. Zij wordt op 29 maart 2010 vrijgesteld.

1.8 Op 16 december 2010 wordt de verzoekende partij door het hof van beroep van Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel van 3 jaar behalve de voorlopige hechtenis uit hoofde van de feiten genoemd in punt 1.4.

1.9 Op 11 januari 2011 wordt de verzoekende partij door het hof van beroep van Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 maanden met uitstel van 5 jaar voor 6 maanden van 2 jaar uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging bij nacht, door 2 of meer personen.

1.10 Op 19 december 2014 wordt de verzoekende partij onderworpen aan een vreemdelingencontrole naar aanleiding van welbewuste deelname aan activiteiten van een terroristische groep. Zij wordt op 19 december 2014 onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van *“association de malfaiteurs – participation”*.

1.11 Op 26 juni 2015 wordt de verzoekende partij door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 37 maanden uit hoofde van deel te hebben genomen aan enige activiteit van een terroristische groep en poging tot werving van een derde persoon voor de activiteiten van een dergelijke groepering.

1.12 Op 29 maart 2016 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Op 17 mei 2016, bij arrest met nummer 167 716, bevestigt de Raad de intrekking van de vluchtelingenstatus.

1.13 Op 23 december 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een ministerieel besluit tot terugwijzing, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 december 2016. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op het artikelen 20 en 21;

Gelet op het | artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling beweert onderdaan te zijn van Rusland;

Overwegende dat de moeder van betrokkene voor zichzelf en haar drie minderjarige kinderen op 7 juli 2003 asiel heeft aangevraagd en dat hen op 25 maart 2004 de hoedanigheid van vluchteling werd toegekend door een beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;

Overwegende dat voor betrokkene op 17 mei 2016 de vluchtelingenstatus definitief werd ingetrokken door een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, beslissing hem betekend per post;

Overwegende dat hij zich op 16 augustus 2007 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen; aan opzettelijke verwondingen of slagen, feiten waarvoor hij op 19 november 2008 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel van 5 jaar voor 6 maanden;

Overwegende dat hij zich tussen 10 mei 2008 en 15 mei 2008 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan poging tot afpersing met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of hebbende doen geloven dat hij gewapend was; aan poging tot afpersing met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met 1 wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of hebbende doen geloven dat hij gewapend was; aan verboden wapendracht, namelijk een vlindermes; aan opzettelijke slagen of verwondingen, met voorbedachten rade, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende; aan een woning te zijn binnengedrongen hetzij met bedreiging of geweld tegen personen hetzij met braak, inklimming of valse sleutels; aan bedreigingen door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of op eigendommen, feiten waarvoor hij op 16 december 2010 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel van 3 jaar behalve de voorhechtenis;

Overwegende dat hij zich tussen 1 februari 2007 en 2 oktober 2008 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met gebruik van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of zijn vlucht te verzekeren (2 feiten); aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels; aan opzettelijke slagen of verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende, feiten waarvoor hij op 11 januari 2011 werd veroordeeld tot definitief geworden gevangenisstraffen van 20 maanden met uitstel van 5 jaar voor 6 maanden en van 2 jaar;

Overwegende dat hij zich tussen 31 maart 2014 en 19 december 2014 schuldig heeft gemaakt aan deel te hebben genomen aan enige activiteit van een terroristische groep, zij het ook door het verstrekken van gegevens of materiële middelen aan een terroristische groep of door het in enigerlei vorm financieren van enige activiteit van een terroristische groep, terwijl hij weet dat zijn deelname bijdraagt tot het plegen van een misdaad of wanbedrijf door de terroristische groep; aan poging tot aanwerving van een persoon, feiten waarvoor hij op 26 juni 2015 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 37 maanden;

Overwegende dat hij de openbare orde ernstig heeft geschaad;

Overwegende dat uit dit vonnis, dat in kracht van gewijsde gegaan is, blijkt dat betrokkene verklaard heeft dat hij gewerkt heeft voor de organisatie IHH (Internationale Humanitaire Hulporganisatie); dat het, volgens de Correctionele Rechtbank van Brussel, in werkelijkheid echter gaat om "een radicale soennitische groepering, antiwesters en pro Harnas, die, onder het mom van een humanitaire organisatie, actieve hulp biedt (vooral logistiek) aan verschillende organisaties die aan de Jihad deelnemen";

Overwegende dat uit het voornoemde vonnis ook blijkt dat betrokkene radicale islamitische websites bezocht heeft, dat hij gefotografeerd werd met een AK 47, alsook in camouflagekledij, dat foto's van wapens en van een overleden persoon in zijn GSM gevonden werden, dat er sporen van poeder teruggevonden werden op zijn kledij, etc.;

Overwegende dat betrokkene opzettelijk deelgenomen heeft aan activiteiten van een terroristische groepering en dat hij verantwoordelijk is voor minstens een poging tot werving van een derde persoon voor de financiering van de activiteiten van een dergelijke groepering;

Overwegende dat uit het voorgaande voortvloeit dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag een ernstig gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde; dat hij vatbaar is om zich schuldig te maken aan handelingen die de Belgische samenleving bedreigen;

Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, in toepassing van artikel 55/3/1, §1 van de wet van 15 december 1980, zijn vluchtelingenstatuut ingetrokken heeft; dat hij inderdaad van oordeel was dat er gegronde redenen bestaan om betrokkene als een gevaar voor de

ationale veiligheid te beschouwen gezien het nieuwe element dat zijn veroordeling voor deelname aan de activiteiten van een terroristische groepering belichaamt;

Overwegende dat de Commissaris-generaal in het kader van deze beslissing het advies uitbracht volgens hetwelk een verwijderingsmaatregel niet strookt met de artikelen 48/3 en 48/4 van de voorvermelde wet; dat betrokkene bijgevolg niet mag teruggeleid worden, direct noch indirect, naar de Russische Federatie;

Overwegende dat deze beslissing werd bevestigd door het arrest van 17 mei 2016 uitgesproken door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Overwegende dat hij op 4 augustus 2016 werd verhoord; dat hij zijn identiteit bevestigde maar gezien zijn negatieve terugkeerintentie niet wenst mee te werken aan de identificatieprocedure; dat hij de Russische vragenlijst niet wenst in te vullen; dat hij op 16 augustus 2016 weigerde om de 'vragenlijst/hoorrecht' in te vullen;

Overwegende dat het voorgaande niet van die aard is dat ze de noodzakelijkheid van een verwijderingsmaatregel in vraag stellen; dat het huidige besluit niet tot gevolg heeft dat betrokkene teruggeleid wordt naar zijn herkomstland;

Overwegende dat betrokkene op de leeftijd van 14 en een half jaar aangekomen is op het grondgebied; dat hij thans 28 jaar oud is; dat hij bijzondere banden heeft gesmeed met België, door er de helft van zijn bestaan te hebben geleefd;

Overwegende dat zijn moeder, zijn vader, zijn broer en zijn halfzuster de Belgische nationaliteit bezitten; dat een andere broer erkend vluchteling is; dat ze hem in de gevangenis komen bezoeken, met uitzondering van zijn vader;

Overwegende dat het niet vaststaat dat er tussen deze volwassenen andere elementen van bijzondere afhankelijkheid bestaan dan de normaal affectieve banden, die de toepassing van het voordeel van de bescherming zoals omschreven in artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat betrokkene verklaart een relatie te hebben met A(...) M(...), geboren te (...) op (...), van Russische nationaliteit;

Overwegende dat zij op 20 november 2012 met haar echtgenoot en hun drie kinderen aangekomen is op het grondgebied; dat zij de vluchtelingenstatus aangevraagd hebben; dat, nadat de Poolse autoriteiten hun akkoord gaven tot overname op basis van artikel 16 (1) d van Verordening 343/2003 van 18 februari 2003, een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen werd voor hen; dat de hele familie van ambtswege geschrapt werd op 22 april 2013;

Overwegende dat M(...) A(...) betrokkene nochtans bezoekt in de gevangenis; dat zij vergezeld wordt door haar zoon A(...); dat haar aanwezigheid in illegaal verblijf het bestaan van een familiaal leven in de zin van het voorvermelde artikel 8 van de Conventie niet voldoende aantoon;

Overwegende dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in het privéleven van betrokkene gezien de duur van zijn verblijf in België; dat een dergelijke inmenging als noodzakelijk beschouwd dient te worden voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten;

Overwegende dat het feit veroordeeld geweest te zijn voor deelname aan de activiteiten van een terroristische groepering een element is dat immers voldoende bewijst dat hij een actueel en reëel gevaar vormt voor de openbare orde en dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde;

Overwegende dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn persoonlijke belangen in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde;

BESLUIT:

Artikel 1.- de zich noemende J(...) H(...)

*S(...), geboren te (...) op (...),
wordt teruggewezen.*

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere toelating van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2.- Dit besluit treedt in werking vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene.

Artikel 3.- De Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is belast met de uitvoering van dit besluit."

2. Over de rechtspleging

2.1 Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2 Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 21, § 2 en 26 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij zet in haar synthesememorie het volgende uiteen:

"Eerste onderdeel

DOORDAT de bestreden beslissing dd. 23 december 2016 tot terugwijzing verzoeker verbiedt om gedurende 10 jaar het grondgebied van het Rijk te betreden;

EN DOORDAT verzoeker sinds juni 2003 in België woont, op 25 maart 2004 als vluchteling werd erkend, en sindsdien zijn leven in België heeft opgebouwd. De moeder, vader, broer en halfzus van verzoeker hebben intussen de Belgische nationaliteit. Verzoeker heeft in het land tevens een vaste relatie met mevrouw A(...) M(...), met wie hij een zoontje heeft;

EN DOORDAT het vluchtelingenstatuut van verzoeker op 29 maart 2016 werd ingetrokken. Deze beslissing werd bevestigd door Uw Raad dd. 17 mei 2016 bij arrest met nr. 167 716;

EN DOORDAT de bestreden beslissing aangeeft dat het "niet vaststaat" dat tussen verzoeker en zijn ouders, broer en halfzus andere elementen van bijzondere afhankelijkheid bestaan dan de normale affectieve banden. De bestreden beslissing stelt dat hoewel mevrouw M(...) A(...), met wie verzoeker een relatie heeft, en haar zoontje A(...) verzoeker in de gevangenis komen bezoeken, haar aanwezigheid in illegaal verblijf het bestaan van een familiaal leven in de zin van artikel 8 van de Conventie niet aantoon;

EN DOORDAT de bestreden beslissing anderzijds wel aangeeft verzoeker "bijzondere banden heeft gesmeed met België, door er de helft van zijn bestaan te hebben geleefd";

TERWIJL artikel 8 EVRM bepaalt: "Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie";

EN TERWIJL artikel 3 EVRM bepaalt: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen";

EN TERWIJL het motiveringsbeginsel onder andere voorschrijft dat de beslissing gestaafd dient te zijn door stukken van het administratief dossier.¹ De materiële motiveringsverplichting stelt dat de beslissing dient gesteund te zijn op in feite en in rechte juiste, afdoende en aanvaardbare motieven;

EN TERWIJL het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is indien de beslissing op een onzorgvuldige wijze werd voorbereid. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette belangenafweging zodat het bestuur op basis van een afdoende en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt;

EN TERWIJL het redelijkheidsbeginsel geschonden is wanneer er een wanverhouding is tussen de motieven en de inhoud van een beslissing;

ZODAT de bestreden beslissing strijdig is met de bepalingen en beginselen opgeworpen ter hoogte van het middel.

Tweede onderdeel

DOORDAT de bestreden beslissing niet motiveert op welke wijze verzoeker een ernstige aanslag op de veiligheid van het land heeft gepleegd;

EN DOORDAT de bestreden beslissing nergens stelt dat het zoontje van verzoeker illegaal in het land zou verblijven;

EN DOORDAT verzoekende partij nooit werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar of meer; TERWIJL artikel 21, §2 wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt: "§ 2. Behalve in geval van ernstige aanslag op de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk : (...) 2° de vreemdeling die niet is veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijfjaar of meer en die het ouderlijk gezag als ouder of voogd uitoefent of die voldoet aan de onderhoudsverplichting die opgelegd is door artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek ten aanzien van minstens één kind dat op een regelmatige manier in België verblijft;

EN TERWIJL artikel 8 EVRM bepaalt: "Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie";

EN TERWIJL het motiveringsbeginsel onder andere voorschrijft dat de beslissing gestaafd dient te zijn door stukken van het administratief dossier. De materiële motiveringsverplichting stelt dat de beslissing dient gesteund te zijn op in feite en in rechte juiste, afdoende en aanvaardbare motieven;

EN TERWIJL het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is indien de beslissing op een onzorgvuldige wijze werd voorbereid. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette belangenafweging zodat het bestuur op basis van een afdoende en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt;

EN TERWIJL het redelijkheidsbeginsel geschonden is wanneer er een wanverhouding is tussen de motieven en de inhoud van een beslissing;

ZODAT de bestreden beslissing strijdig is met de bepalingen en beginselen opgeworpen ter hoogte van het middel.

Toelichting bij het eerste onderdeel

5. Verzoeker woont sinds juni 2003 in België, en werd op 25 maart 2004 als vluchteling erkend. Zoals tevens wordt erkend in de bestreden beslissing, heeft hij sindsdien zijn leven in België opgebouwd.

De moeder, vader, broer en halfzus van verzoeker hebben de Belgische nationaliteit. Verzoeker heeft in het land tevens een vaste relatie met mevrouw A(...) M(...), met wie hij een zoontje heeft. Zij komen hem, op zijn vader na, allen regelmatig in de gevangenis bezoeken.

6. De bestreden beslissing dd. 23 december 2016 tot terugwijzing verbiedt verzoeker om gedurende 10 jaar het grondgebied van het Rijk te betreden.

Volgens de bestreden beslissing zou het niet vaststaan dat tussen verzoeker en zijn ouders, broer en halfzus andere elementen van bijzondere afhankelijkheid bestaan dan de normale affectieve banden.

De bestreden beslissing stelt dat hoewel mevrouw M(...) A(...), met wie verzoeker een relatie heeft, en haar zoontje A(...) verzoeker in de gevangenis komen bezoeken, haar aanwezigheid in illegaal verblijf het bestaan van een familiaal leven in de zin van artikel 8 van de Conventie niet aantoont.

Anderzijds geeft de bestreden beslissing wel aan dat verzoeker "bijzondere banden heeft gesmeed met België, door er de helft van zijn bestaan te hebben geleefd".

Evenwel gaat de bestreden beslissing voorbij aan het gegeven dat verzoeker een minderjarig kind heeft met mevrouw M(...) A(...). Hier houdt de bestreden beslissing maakt hier geen melding van, en houdt op geen enkele wijze rekening met dit gegeven. Dit terwijl het vonnis van de correctionele Rechtbank te Brussel dd. 26 juni 2015 uitdrukkelijk aangeeft dat verzoeker een kind heeft met mevrouw A(...) (STUK 2, p. 4).

In het licht van artikel 8 EVRM moet worden besloten dat dergelijke onzorgvuldige feitengaring het motiveringsbeginsel schendt, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel.

7. De bestreden beslissing schendt tevens het motiveringsbeslissing en het zorgvuldigheidsbeginsel waar zij zonder meer stelt dat het feit dat mevrouw M(...) A(...) illegaal in het land verblijft tot gevolg heeft dat er van een familiaal leven in de zin van artikel 8 EVRM geen sprake is. Dienaangaande kan worden verwezen naar de zaak Nunez v. Noorwegen, waarin het Europees Hof voor de Rechten van de Mens tot de slotsom kwam dat ook illegale vreemdelingen in beginsel onder de toepassing van artikel 8 EVRM vallen.

Door zonder meer te oordelen dat het gegeven dat de vrouw met wie verzoeker een vaste relatie heeft en met wie verzoeker een kind heeft illegaal in het land verblijft, vanzelfsprekend geen recht op gezinsleven heeft, schendt de bestreden beslissing de bepalingen en beginselen ter hoogte van het middel.

8. In de zaak Mehemi v. Frankrijk oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de verwijdering van Mehemi van het Franse grondgebied een schending uitmaakte van artikel 8 EVRM, gelet het gegeven dat hij er heel zijn leven gewoond had, er gehuwd was en er drie kinderen had. Diens talrijke veroordeling voor drugsdelicten deden hieraan geen afbreuk.

De bestreden beslissing motiveert dat verzoeker "bijzondere banden heeft gesmeed met België, door er de helft van zijn bestaan te hebben geleefd". Evenwel is verwerende partij van oordeel dat tussen verzoeker en zijn ouders, broer en halfzus andere elementen van bijzondere afhankelijkheid bestaan dan de normale affectieve banden niet zouden vaststaan.

Ook het gegeven dat mevrouw M(...) A(...) illegaal in het land verblijft, en zij samen met verzoeker een kind heeft, wijst eens te meer op de zeer nauwe banden die verzoeker met België heeft opgebouwd.

Bijgevolg wijst alles erop dat verzoekende partij zeer nauwe banden heeft met België alleen.

Aan de andere kant vermeldt de bestreden beslissing niets aangaande enige bijzondere banden met een ander land. Integendeel: de bestreden beslissing bepaalt duidelijk dat volgens het advies van de Commissaris-Generaal verzoeker niet mag worden teruggeleid, direct of indirect, naar de Russische Federatie. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker bijgevolg niet mag worden teruggeleid naar de Russische Federatie.

Verzoeker zelf heeft tevens aangegeven geen enkele intentie te hebben om terug te keren naar de Russische Federatie.

Evenwel mag uit de bestreden beslissing niet blijken dat verzoeker enige band heeft met enig ander land dan België. Verzoeker mag zoals de bestreden beslissing zelf aangeeft niet worden teruggeleid naar de Russische Federatie, direct of indirect, teneinde een schending van artikel 3 EVRM te voorkomen. Door verzoeker de toegang tot het Rijk, alsook tot het grondgebied van Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, Italië, IJsland, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechische Republiek, Oostenrijk, Denemarken, Zweden en Zwitserland te ontzeggen, zonder dat er ook maar enig motief wordt gewijd aan de band van verzoeker met enig ander land, of de mogelijkheden van verzoeker om in enig ander land op legale wijze") te verblijven, is de bestreden beslissing kennelijk onredelijk, onzorgvuldig, en schendt de motiveringsplicht alsook artikel 8 EVRM.

Het eerste onderdeel is gegrond.

Toelichting bij het tweede onderdeel

9. Artikel 21, §2 wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

"§ 2. Behalve in geval van ernstige aanslag op de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk:

(...)

2° de vreemdeling die niet is veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijfjaar of meer en die het ouderlijk gezag als ouder of voogd uitoefent of die voldoet aan de onderhoudsverplichting die opgelegd is door artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek ten aanzien van minstens één kind dat op een regelmatige manier in België verblijft";

10. Het motiveringsbeginsel schrijft onder andere voor dat de beslissing gestaafd dient te zijn door stukken van het administratief dossier. De materiële motiveringsverplichting stelt dat de beslissing dient gesteund te zijn op in feite en in rechte juiste, afdoende en aanvaardbare motieven;

Het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is indien de beslissing op een onzorgvuldige wijze werd voorbereid.

Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette belangenafweging zodat het bestuur op basis van een afdoende en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

11. In casu miskent de bestreden beslissing artikel 21, §2 wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, samengelezen met het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Zoals hierboven verduidelijkt, is verzoeker vader van een kind dat hij mevrouw heeft met mevrouw M(...) A(...) (zie daartoe ook STUK 2, p. 4).

Verzoekende partij is daarenboven nooit veroordeeld voor een gevangenisstraf van 5 jaar of meer.

Evenmin pleegde verzoeker enige aanslag op de veiligheid van het land zoals bedoeld in artikel 21, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het zij opgemerkt dat de groepering waarvan verzoeker korte tijd lid was uitsluitend in Duitsland verboden is. Verwerende partij toont op geen enkele wijze aan dat verzoeker een "aanslag op de veiligheid van het land" zou hebben gepleegd.

Evenwel onderzocht verwerende partij niet of verzoeker het ingevolge artikel 21, §2 wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen überhaupt is toegestaan om verzoeker de toegang tot terug te wijzen en toegang het Rijk te ontzeggen.

Minstens motiveert de bestreden beslissing niet waarom verzoeker niet zou vallen onder de categorie bedoeld in artikel 21, §2 van voormelde wet die niet kan worden teruggewezen of uitgeleid uit het Rijk.

Zulks maakt een evidente schending uit van artikel 21, §2 wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, samengelezen met het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Weerlegging van de argumenten van verwerende partij

Ontvankelijkheid

12. Verwerende partij meent dat het enig middel van verzoekende partij niet ontvankelijk zou zijn omdat het "onvoldoende behoorlijk is onderbouwd".

Verwerende partij stelt daarbij dat een schending van het motiveringsbeginsel niet kan worden ingeroepen voor Uw Raad, en haalt daarbij rechtspraak aan van het Hof van Cassatie volgens welke een loutere schending van een rechtsbeginsel niet dienstig kan worden opgeworpen zonder dat er tevens een schending van een wetsbepaling aan zou zijn gekoppeld.

13. In de eerste plaats kan er niet aan worden getwijfeld dat het motiveringsbeginsel een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur uitmaakt.

In de tweede plaats kan er evenmin aan worden getwijfeld dat een schending van het motiveringsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dienstig kan worden aangewend in een annulatieberoep voor Uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Conform artikel 39/2, §2 Vreemdelingenwet doet Uw Raad immers "uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht."

Uiteraard maken de algemene beginselen van behoorlijk bestuur substantiële, op straffe van nietigheid voorgeschreven normen uit waaraan Uw Raad de bestreden beslissing kan toetsen in het kader van een annulatieberoep.

In de derde plaats moet worden vastgesteld verzoeker weldegelijk een schending aanvoert van wetsbepalingen samengelezen met bepaalde algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De door verwerende partij aangehaalde rechtspraak van het Hof van Cassatie heeft géén betrekking op het administratief contentieux, en al zeker niet in onderhavig annulatieberoep, waar zoals gesteld een schending wordt aangevoerd van wetsbepalingen samengelezen met algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Arrest Cass. (ie k.) AR C.94.0369.N, 9 mei 1997 (Bruyneel / Coen) betreft de ontvankelijkheid van een cassatiemiddel voor het Hof van Cassatie, en is op geen enkele wijze relevant voor onderhavige zaak.

Uit de rechtspraak van de Raad van State - cassatierechter in het administratief contentieux - is een middel in een annulatieberoep ontvankelijk van zodra het is ontleend aan de strijdigheid van de bestreden handeling met een wettelijk of reglementair voorschrift o/met een algemeen rechtsbeginsel. De schending van de aangevoerde rechtsregel hoeft volgens de gezaghebbende rechtsleer ter zake niet eens geschreven te zijn, en kan worden afgeleid uit de rechtspraak. Deze rechtspraak en rechtsleer is parallel tevens toe te passen in huidig annulatiecontentieux voor Uw Raad.

Evenwel zij nogmaals benadrukt dat deze hele discussie volstrekt irrelevant is voor onderhavige zaak, daar er ter hoogte van het enig middel een schending wordt opgeworpen van zowel wetsbepalingen als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het middel is dan ook ontvankelijk en gegrond.

14. Verwerende partij kan niet in redelijkheid volhouden dat het verzoekschrift van verzoeker onontvankelijk zou zijn bij gebrek aan een duidelijke uiteenzetting van het middel.

In het verleden heeft de Raad van State geoordeeld dat van zodra het materieel voorwerp van het annulatieverzoek kan worden afgeleid, de exceptie 'obscuri libelli' moet worden verworpen.

Elders oordeelde de Raad van State een middel ontvankelijk is "indien het voor een welwillend verstaander niet onmogelijk is om een afdoend inzicht te verwerven in de essentie van de wettigheidsbezwaren die de verzoekende partij tegen de bestreden beslissing laat gelden zodanig dat er op gepaste wijze op die bezwaren kan worden gerepliceerd".

Deze rechtspraak is parallel tevens toe te passen in onderhavig annulatiecontentieux.

Uit de repliek van verwerende partij kan worden opgemaakt dat zij het middel van verzoeker maar al te goed heeft begrepen.

De exceptio obscuri libelli moet dan ook verworpen worden.

Het enig middel is ontvankelijk en gegrond.

Ten gronde — weerlegging argumenten verwerende partij — samenvatting middel

Eerste onderdeel

15. Verzoekende partij wenst nogmaals te benadrukken dat verzoeker weliswaar uitsluitend de Russisch nationaliteit heeft, maar dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verzoeker enige band heeft met enig ander land dan België. Verzoeker mag zoals de bestreden beslissing zélf aangeeft echter niet worden teruggeleid naar de Russische Federatie, direct of indirect (STUK 1 en STUK 3).

Verzoeker wordt middels de bestreden beslissing de toegang ontzegd tot het Rijk, alsook tot het grondgebied van Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, Italië, IJsland, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechische Republiek, Oostenrijk, Denemarken, Zweden en Zwitserland te ontzeggen.

Daarenboven heeft het Commissariaat-Generaal zoals gesteld aangegeven dat verzoeker evenmin direct of indirect mag worden teruggeleid naar de Russische Federatie.

Evenwel moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geen enkel motief of overweging wijdt aan de band van verzoeker met enig ander land, of de mogelijkheden van verzoeker om (al dan niet samen met zijn gezin) in enig ander land (op legale wijze) te verblijven. Hierdoor is de bestreden beslissing kennelijk onredelijk, onzorgvuldig, en schendt de motiveringsplicht alsook artikel 8 EVRM.

Verder gaat de bestreden beslissing voorbij aan het gegeven dat verzoeker een minderjarig kind heeft met mevrouw M(...) A(...). Hier houdt de bestreden beslissing maakt hier geen melding van, en houdt op geen enkele wijze rekening met dit gegeven. Dit terwijl het vonnis van de correctionele Rechtbank te Brussel dd. 26 juni 2015 uitdrukkelijk aangeeft dat verzoeker een kind heeft met mevrouw A(...) (STUK 2, p. 4).

Het argument van verwerende partij dat artikel 8 EVRM een inbreuk op het recht op gezinsleven toelaat indien dit bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is ter vrijwaring van de nationale veiligheid, de openbare orde, etc, betekent niet dat verwerende partij wordt ontslagen van de plicht om een zorgvuldige feitengaring te doen en haar beslissing naar behoren te motiveren, daarbij in acht genomen het essentiële feit dat verzoeker een kind heeft met mevrouw M(...) A(...).

In het licht van artikel 8 EVRM moet worden besloten dat dergelijke onzorgvuldige feitengaring het motiveringsbeginsel schendt, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tweede onderdeel

16. Verzoeker is zoals gesteld vader van een kind dat hij mevrouw heeft met mevrouw M(...) A(...) (zie daartoe ook STUK 2, p. 4).

Verzoekende partij is daarenboven nooit veroordeeld voor een gevangenisstraf van 5 jaar of meer.

Evenmin pleegde verzoeker enige aanslag op de veiligheid van het land zoals bedoeld in artikel 21, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het zij opgemerkt dat de groepering waarvan verzoeker korte tijd lid was uitsluitend in Duitsland verboden is.

Verwerende partij toont in de bestreden beslissing op geen enkele wijze aan dat verzoeker een "aanslag op de veiligheid van het land" zou hebben gepleegd.

Ook onderzocht verwerende partij niet of verzoeker het ingevolge artikel 21, §2 wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen überhaupt is toegestaan om verzoeker de toegang tot terug te wijzen en toegang het Rijk te ontzeggen.

Minstens motiveert de bestreden beslissing niet waarom verzoeker niet zou vallen onder de categorie bedoeld in artikel 21, §2 van voormelde wet die niet kan worden teruggewezen of uitgeleid uit het Rijk.

De argumentatie van verwerende partij betreft een motivering post factum, en kan de evidente schending uit van artikel 21, §2 wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, samengelezen met het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur niet worden gedekt.

Het onderdeel is ontvankelijk en gegrond.

Het middel is ontvankelijk en gegrond."

3.1.2 De Raad merkt vooreerst op dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972). De Raad wijst erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. In voorliggend geval voert de verzoekende partij in de hoofding van haar enig middel onder meer de schending aan van artikel 26 van de vreemdelingenwet zonder enige precisering bij de uiteenzetting van haar middel zodoende dat ze nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel schendt. Aangezien het niet aan de Raad toekomt hieruit een middel te distilleren of dit zelf in te vullen, dient ambtshalve te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 21, § 2 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat deze bepaling ten tijde van de bestreden beslissing luidde als volgt:

"(...)

§ 2

Behalve in geval van ernstige aanslag op de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk:

1° de vreemdeling die er op regelmatige wijze verblijft sedert minstens twintig jaar;

2° de vreemdeling die niet is veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar of meer en die het ouderlijk gezag als ouder of voogd uitoefent of die voldoet aan de onderhoudsverplichting die opgelegd is door artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek ten aanzien van minstens één kind dat op een regelmatige manier in België verblijft.

(...)"

Artikel 3 van het EVRM, waarvan de schending wordt aangevoerd door de verzoekende partij, luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen”.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Wat betreft het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moeten de verzoekende partijen over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366), wat *in casu* het geval is nu de verzoekende partijen zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werden gehoord en zij tevens naar aanleiding van het door hen ingestelde beroep bij deze Raad tegen de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal inzake hun asielaanvraag, gelet op de bevoegdheid van volheid van rechtsmacht, de gelegenheid hadden hun grieven uiteen te zetten. Bovendien dienden zij ook meerdere aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in waarbij zij dus de kans hebben gehad deze omstandigheden te doen gelden.

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (f); EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a./Verenigd Koninkrijk*, § 107 en EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas*

e.a./Zweden, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM wijst de Raad op het volgende.

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In de mate dat de verzoekende partij de schending van de formele motiveringsverplichting aanvoert, wordt erop gewezen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name de artikelen 20 en 21 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de

inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rehtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het redelijkheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.3 In een eerste onderdeel wijst de verzoekende partij erop dat zij sinds juni 2003 in België woont en in 2004 werd erkend als vluchteling en dat zij sindsdien haar leven in België heeft opgebouwd. Ze wijst erop dat haar vader, moeder, broer en halfzus de Belgische nationaliteit hebben en dat zij tevens een relatie heeft met een vrouw met wie zij een zoon heeft.

Met betrekking tot de in België verblijvende familieleden, namelijk de vader, de moeder, de broer en de halfzus van de verzoekende partij, wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld dat *“het niet vaststaat dat er tussen deze volwassenen andere elementen van bijzondere afhankelijkheid bestaan dan de normaal affectieve banden, die de toepassing van het voordeel van de bescherming zoals omschreven in artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens”*. De verzoekende partij gaat geenszins concreet in op deze motivering.

De Raad merkt op dat de term “familie- en gezinsleven” zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid van het EVRM een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM, Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; MOLE N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. De verzoekende partij voert niet aan, laat staan dat zij dit aantoon, dat er sprake is van bijkomende banden van afhankelijkheid tussen haar en haar vader, moeder, broer en halfzus. Het gegeven dat deze familieleden, op haar vader na, haar regelmatig in de gevangenis komen bezoeken toont geenszins een concrete afhankelijkheid aan. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij geenszins de onredelijkheid aan van de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij wijst op mevrouw M. A. met wie zij een vaste relatie zou hebben en met wie zij een zoontje zou hebben, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd aangaande deze mevrouw en haar zoon. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat deze mevrouw *“op 20 november 2012 met haar echtgenoot en hun drie kinderen aangekomen is op het grondgebied; dat zij de vluchtelingenstatus aangevraagd hebben; dat, nadat de Poolse autoriteiten hun akkoord gaven tot overname op basis van artikel 16 (1) d van Verordening 343/2003 van 18 februari 2003, een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen werd voor hen; dat de hele familie van ambtswege geschrapt werd op 22 april 2013;”* en wordt erop gewezen dat deze mevrouw *“betrokkene nochtans bezoekt in de gevangenis; dat zij vergezeld wordt door haar zoon A(...); dat haar aanwezigheid in illegaal verblijf het bestaan van een familiaal leven in de zin van het voorvermelde artikel 8 van de Conventie niet voldoende aantoonst;”*.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat haar partner en het kind A. over enig verblijfsrecht in België zouden beschikken en zich überhaupt nog - of terug - in België zouden bevinden gelet op de ambtshalve schrapping van 22 april 2013. Uit de stukken van het administratief dossier, met name uit het administratief verslag vreemdelingencontrole van 19 december 2014, blijkt dat de verzoekende partij overigens bevestigde dat haar partner en zoon zich niet in België bevinden daar zij stelde dat zij is teruggekeerd naar België *“om alles in orde te stellen dat zijn vriendin en twee maanden oude zoon tevens naar België kunnen komen”*.

Met haar verwijzing naar de zaak Nunez, gaat de verzoekende partij er volledig aan voorbij dat, zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven, blijkt dat ten aanzien van mevrouw M. A. een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen werd en dat heel het gezin, waaronder haar zoon A., dus van ambtswege werd geschrapt. Het gegeven dat ook de zoon van ambtswege werd afgevoerd met de moeder wordt ook bevestigd door toegevoegde stukken aan de nota met opmerkingen van de verwerende partij. Gelet op het voorgaande, kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden als zou geen enkele rekening zijn gehouden met haar partner en de zoon. Er kan ook niet worden ingezien op welke wijze de gemachtigde nog rekening diende te houden met dit gezinsleven van de verzoekende partij in België, nu duidelijk blijkt dat er van een gezinsleven in België geen sprake is. De verzoekende partij laat bovendien na het hoger belang van haar kind enigszins concreet toe te lichten. Ten overvloede merkt de Raad in dit verband overigens op dat het net in het hoger belang lijkt van het minderjarig kind om niet te worden gescheiden van de ouders die in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en het Rijk dienen te verlaten, waarbij de ouders zich dienen te laten vergezellen door hun jong kind teneinde de belangen van dit kind en de gezinseenheid niet te schaden.

De Raad merkt hierbij op dat de verzoekende partij bij de uiteenzetting van de feiten spreekt van een tweejarig kind. Uit de stukken van het administratief dossier, met name uit een nota van de Algemene Directie van Vreemdelingenzaken aangaande het voorstel tot terugwijzing, blijkt echter dat mevrouw M. A. getrouwd is en samen met haar echtgenoot K. A. drie zonen heeft en de zoon met wie zij de verzoekende partij bezoekt in de gevangenis, geboren is op 10 mei 2005. De zoon A. waarvan sprake in de bestreden beslissing is dus reeds 12 jaar. Voormelde geboortedatum wordt thans ook bevestigd door het stuk dat de verwerende partij heeft toegevoegd aan haar nota met opmerkingen. In de mate dat de verzoekende partij met haar betoog, waarin geenszins wordt gespecificeerd hoe deze zoon zelfs noemt, aldus zou wijzen op een ander (tweejarig) minderjarig kind met mevrouw M. A., dient de Raad vast te stellen dat hiervan geenszins enig concreet bewijs voorligt. **De verzoekende partij bevestigt ter terechtzitting dat er geen stukken zijn aangaande het kind dat zij zou hebben met haar partner M. A.** Met betrekking tot het vonnis waarnaar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst en waaruit zou blijken dat zij met mevrouw M. A. een kind heeft, dient opgemerkt te worden dat louter wordt weergegeven *“dat de beklaagde zegt een vrouw te hebben, waarmee hij niet officieel gehuwd is, maar wel overeenkomstig de gebruiken van Tsjetsjenië. Ze hebben een kind, dat zou geboren zijn in Grozny in de loop van 2014”*. Deze vage weergave in het vonnis gebaseerd op de verklaring van de verzoekende partij zelf, wordt geenszins gestaafd. Uit nazicht van het rijksregister van M. A. blijkt dat mevrouw inderdaad getrouwd is met K. A. en drie zonen heeft, geboren in 2002, 2005 en 2011, doch is er geenszins sprake van een ander minderjarig kind dat zou zijn geboren in 2014. Uit nazicht van het rijksregister van de verzoekende partij blijkt dat ook bij haar geen minderjarig kind wordt vermeld. Er is dus geen enkele aanwijzing dat verzoekende partij samen met mevrouw M. A. een tweejarig minderjarig kind heeft in België zodat de gemachtigde niet verweten kan worden hierover niet gemotiveerd te hebben. Hoe dan ook, stipt de Raad aan dat ook mevrouw niet over een verblijfsrecht in België beschikt en ambtshalve werd geschrapt waarbij dient opgemerkt te worden dat haar minderjarige kinderen haar verblijfsstatuut volgen. Er kan dan ook niet worden ingezien op welke wijze de gemachtigde nog

rekening diende te houden met dit gezinsleven van de verzoekende partij, nu duidelijk blijkt dat er van een gezinsleven in België geen sprake is.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

De verzoekende partij wijst tevens op de bijzondere banden met België en benadrukt dat zij zeer nauwe banden met België heeft opgebouwd.

De Raad stelt vast dat kan worden aangenomen dat de verzoekende partij een privéleven heeft opgebouwd in België gedurende haar gewettigd verblijf. Dit wordt door de gemachtigde niet ontkend in de bestreden beslissing. In het bestreden besluit wordt uitdrukkelijk gewezen op het gegeven dat betrokkene bijzondere banden heeft gesmeed met België door er de helft van zijn bestaan te hebben geleefd en wordt gesteld dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in het privéleven van betrokkene gezien de duur van zijn verblijf in België. De gemachtigde oordeelt dat een dergelijke inmenging als noodzakelijk beschouwd dient te worden voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

De Raad wijst er in dit verband op dat bij een weigering van een voortgezet verblijf zoals *in casu*, het EHRM aanvaardt dat er een inmenging is waarbij het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging dient te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is echter niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Centraal staat aldus de vraag of het bestreden ministerieel besluit tot terugwijzing dat gepaard gaat met een verbod op terugkeer van 10 jaar een gerechtvaardigde inmenging uitmaakt op het privéleven in de zin van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat *in casu* de inmenging in het privéleven van de verzoekende partij is voorzien in de wet en één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft. De bestreden beslissing wijst er immers op dat *“de inmenging als noodzakelijk beschouwd dient te worden voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten”*. Er wordt in de bestreden beslissing verder op gewezen dat *“het feit veroordeeld geweest te zijn voor deelname aan de activiteiten van een terroristische groepering een element is dat immers voldoende bewijst dat hij een actueel en reëel gevaar vormt voor de openbare orde en dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde”* en *“dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn persoonlijke belangen in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde”*.

Met haar betoog dat zij zeer nauwe banden met België (alleen) heeft, weerlegt de verzoekende partij geenszins bovenstaande motivering in de bestreden beslissing. De Raad wijst er tevens op dat in de bestreden beslissing omstandig wordt verwezen naar de strafrechtelijke voorgeschiedenis van de verzoekende partij met een opsomming van feiten waarvoor de verzoekende partij werd aangehouden en veroordeeld. Zo wordt in de bestreden beslissing gewezen op het gegeven dat de verzoekende partij zich op 16 augustus 2007 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, aan opzettelijke verwondingen of slagen, feiten waarvoor zij op 19 november 2008 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel van 5 jaar voor 6 maanden; op het gegeven dat zij zich tussen 10 mei 2008 en 15 mei 2008 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan poging tot afpersing met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of

getoond zijnde, of hebbende doen geloven dat hij gewapend was, aan poging tot afpersing met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of hebbende doen geloven dat hij gewapend was, aan verboden wapendracht, namelijk een vlindermes, aan opzettelijke slagen of verwondingen, met voorbedachten rade, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende, aan een woning te zijn binnengedrongen hetzij met bedreiging of geweld tegen personen hetzij met braak, inklimming of valse sleutels, aan bedreigingen door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of op eigendommen, feiten waarvoor zij op 16 december 2010 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel van 3 jaar behalve de voorhechtenis; op het gegeven dat zij zich tussen 1 februari 2007 en 2 oktober 2008 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met gebruik van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of zijn vlucht te verzekeren (2 feiten), aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, aan opzettelijke slagen of verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende, feiten waarvoor zij op 11 januari 2011 werd veroordeeld tot definitief geworden gevangenisstraffen van 20 maanden met uitstel van 5 jaar voor 6 maanden en van 2 jaar; en op het gegeven dat zij zich tussen 31 maart 2014 en 19 december 2014 schuldig heeft gemaakt aan deel te hebben genomen aan enige activiteit van een terroristische groep, zij het ook door het verstrekken van gegevens of materiële middelen aan een terroristische groep of door het in enigerlei vorm financieren van enige activiteit van een terroristische groep, terwijl zij weet dat haar deelname bijdraagt tot het plegen van een misdaad of wanbedrijf door de terroristische groep, aan poging tot aanwerving van een persoon, feiten waarvoor zij op 26 juni 2015 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 37 maanden. De verzoekende partij betwist geenszins deze vaststellingen van de gemachtigde, die tevens steun vinden in de stukken van het administratief dossier. De gemachtigde concludeert na deze opsomming dat betrokkene de openbare orde ernstig heeft geschaad. Er wordt in dit verband op gewezen dat uit het vonnis van 26 juni 2015, dat in kracht van gewijsde gegaan is, blijkt dat betrokkene verklaard heeft dat hij gewerkt heeft voor de organisatie IHH (Internationale Humanitaire Hulporganisatie) en dat het, volgens de correctionele rechtbank van Brussel, in werkelijkheid echter gaat om een radicale soennitische groepering, antiwesters en pro Hamas, die, onder het mom van een humanitaire organisatie, actieve hulp biedt (vooral logistiek) aan verschillende organisaties die aan de Jihad deelnemen. De gemachtigde geeft vervolgens aan dat uit het voornoemde vonnis ook blijkt dat betrokkene radicale islamitische websites bezocht heeft, dat hij gefotografeerd werd met een AK 47, alsook in camouflagekledij, dat foto's van wapens en van een overleden persoon in zijn GSM gevonden werden en dat er sporen van poeder teruggevonden werden op zijn kledij. Er wordt in de bestreden beslissing gesteld dat betrokkene opzettelijk deelgenomen heeft aan activiteiten van een terroristische groepering en dat hij verantwoordelijk is voor minstens een poging tot werving van een derde persoon voor de financiering van de activiteiten van een dergelijke groepering. De gemachtigde benadrukt dat uit het voorgaande voortvloeit dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag een ernstig gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde en dat hij vatbaar is om zich schuldig te maken aan handelingen die de Belgische samenleving bedreigen.

Tevens werd uitdrukkelijk verwezen naar de familieleden in België, naar de relatie met mevrouw M. A. en haar zoon evenals naar haar privéleven. In zoverre de verzoekende partij ter staving van de nauwe banden met België alleen zou wijzen op een tweejarig minderjarig kind, dient opgemerkt te worden dat uit het vonnis waarnaar de verzoekende partij zelf verwijst, blijkt dat er sprake zou zijn van een kind geboren in Grozny in de loop van 2014 waarvan, zoals reeds hoger vastgesteld, thans geenszins enig bewijs voorligt dat dergelijk minderjarig kind zich in België zou bevinden.

Verder kan erop worden gewezen dat de gemachtigde in het bestreden besluit een afweging maakt tussen de persoonlijke belangen en het algemeen belang, nu uit de motivering blijkt dat zij erkent dat het bestreden besluit een inmenging vormt in het privéleven van de verzoekende partij, maar dat de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen. Er wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn persoonlijke belangen in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. De verzoekende partij weerlegt dit niet met haar betoog. De Raad is van oordeel dat rekening houdend met het karakter van de gepleegde misdrijven, waaronder onder meer diefstal met geweld of bedreiging, verboden wapendracht, opzettelijke slagen en verwondingen en deelname aan activiteiten van een terroristische groepering, de gemachtigde *in casu* terecht de belangen van de Staat heeft laten voorgaan op de belangen van de verzoekende partij.

Gelet op bovenstaande vaststelling kan een onevenwicht tussen de belangen van de verzoekende partij en deze van de Belgische samenleving niet worden vastgesteld.

Bovendien dient aangestipt te worden dat het de verzoekende partij zelf is die haar privé(- en gezins)leven in België in het gedrang heeft gebracht. Hierbij dient te worden gewezen op de veelvuldige strafrechtelijke feiten waaraan zij zich schuldig maakte.

Wat verder de noodzakelijkheid van het bestreden ministerieel besluit tot terugwijzing betreft, houdt dit een toets van de evenredigheid in. Het bestreden besluit moet derhalve de Raad toelaten te onderzoeken dat de administratieve overheid heeft afgewogen of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de belangen van de verzoekende partij en anderzijds de belangen van de Belgische staat.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft enkele criteria vooropgesteld om na te gaan of de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving (EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09, §44: EHRM, 2006, Üner v. the Netherlands, nr. 46410/99, §57). Om aldus te beoordelen of een verwijderingsmaatregel noodzakelijk is in een democratische samenleving en proportioneel aan het vooropgestelde legitieme doel wordt rekening gehouden met:

- de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit
- de duurtijd van het verblijf van de vreemdeling op het grondgebied van de staat die hem wil verwijderen
- de verstreken tijd sinds het gepleegde strafbare feit en het gedrag van de vreemdeling in tussentijd
- de nationaliteiten van de verschillende betrokken personen
- de familiale situatie van de vreemdeling, zoals de duurtijd van zijn huwelijk, en andere elementen waaruit de effectiviteit van het familieleven tussen partners blijkt
- of de partner op de hoogte was van het gepleegde strafbare feit op het ogenblik dat hij/zij een relatie aanging met de vreemdeling
- of er kinderen zijn, wat hun leeftijd is
- de moeilijkheden waarmee de partner geconfronteerd kan worden in het land waarnaar de vreemdeling wordt uitgewezen
- het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de moeilijkheden waarmee de kinderen geconfronteerd kunnen worden in het land waarnaar de vreemdeling wordt uitgewezen
- de hechtheid van sociale, culturele en familiale banden in het gastland en het land van bestemming.

Het Hof heeft eraan toegevoegd dat bij de beoordeling van deze criteria de leeftijd van de vreemdeling een belangrijke rol speelt. Bijvoorbeeld dient rekening gehouden te worden met de vraag of de vreemdeling het strafbare feit beging als minderjarige of als volwassene. Ook de leeftijd waarop de vreemdeling het gastland binnenkwam is relevant, alsook de vraag of hij een groot deel van zijn leven of zelfs zijn gehele kindertijd in het gastland doorbracht.

In casu wordt niet betwist dat het bestreden besluit in overeenstemming is met de wet en dat het een legitiem doel nastreeft, met name het voorkomen van strafbare feiten. Er dient derhalve beoordeeld te worden of de verwijdering noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij herhaaldelijk strafrechtelijke feiten gepleegd heeft en hiervoor werd veroordeeld, feiten die als ernstig mogen beschouwd worden, gelet op de straffen die werden opgelegd, met name verschillende jaren gevangenisstraf. De strafbare feiten werden gepleegd op het ogenblik dat de verzoekende partij meerderjarig was.

In de mate dat de verzoekende partij in dit verband zou verwijzen naar haar partner en kind, dient gewezen te worden op hetgeen reeds hierboven werd vastgesteld, namelijk dat hiermee rekening werd gehouden in de bestreden beslissing en dat blijkt dat zij niet over enig verblijfsrecht in België beschikken.

De verzoekende partij houdt voor alleen zeer nauwe banden met België te hebben en wijst erop dat zij niet mag worden teruggedleid naar de Russische Federatie. Ze betoogt dat er geen enkel motief wordt gewijd aan haar band met enig ander land of haar mogelijkheden om in enig ander land (op legale wijze) te verblijven.

Er dient in dit verband op gewezen te worden dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk rekening wordt gehouden met het gegeven dat de verzoekende partij niet mag worden teruggedleid worden naar haar

land van herkomst, doch wordt geoordeeld dat het voorgaande niet van die aard is dat ze de noodzakelijkheid van een verwijderingsmaatregel in vraag stellen en dat het huidige besluit niet tot gevolg heeft dat betrokkene wordt teruggeleid. Bovendien stelt de Raad vast dat de bewering van de verzoekende partij dat zij alleen banden heeft met België haaks staat op het gegeven dat zij enige tijd in Istanbul heeft verbleven, met name van 31 maart 2014 tot en met 19 december 2014. In het vonnis van de correctionele rechtbank van Brussel van 26 juni 2015 wordt weergegeven dat de verzoekende partij dit verblijf bevestigde en per mail verklaarde dat zij bij een Turkse vriend verblijft in de stad Konya. Er blijkt verder dat zij verklaarde alle nodige papieren ingediend te hebben in Ankara om aldaar inschrijving te krijgen, te plannen nooit terug naar België te komen, dat ze in een moslimland wilt wonen en dat ze wilt dat haar kinderen daar opgroeien. In voormeld vonnis wordt ook gewezen op de verklaring van de verzoekende partij dat zij een kind zou hebben dat geboren zou zijn in Grozny. Tevens verklaarde zij tijdens het interview van 4 augustus 2016 dat ze verblijfsrecht heeft of kan bekomen in Oekraïne. Aldus kan de verzoekende partij niet dienstig beweren dat zij enkel met België banden zou hebben. Gelet op het voorgaande en meer bepaald het gegeven dat ze zelf aangaf dat ze in Turkije en Oekraïne verblijft kan aanvragen, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemachtigde diende te motiveren over haar banden met andere landen en de mogelijkheden om in een enig ander land (op legale wijze) te verblijven.

Hoewel nog kan aangenomen worden dat de sociale en culturele banden van de verzoekende partij sterker aanwezig zijn in België, dient terzelfdertijd vastgesteld te worden dat zij verantwoordelijk is voor haar eigen daden. Hoewel het bestreden besluit geacht kan worden een ernstige impact te hebben op het privéleven van de verzoekende partij, wijst de Raad erop dat, gelet op de ernst van de herhaaldelijk gepleegde feiten alsook het feit dat deze strafbare feiten gepleegd werden tijdens haar meerderjarigheid, en gelet op het gegeven dat er tevens sprake is van deelname aan activiteiten van een terroristische groepering, de bestreden beslissing geen disproportionele inmenging inhoudt in het privéleven van de verzoekende partij, dit gelet op alle omstandigheden eigen aan haar zaak.

Uit het voorgaande onderzoek blijkt dat het bestreden besluit geen onevenredige inmenging inhoudt in het privéleven van de verzoekende partij.

Gelet op hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat niet blijkt dat de gemachtigde kennelijk onredelijk of onzorgvuldig handelde door te oordelen dat de inmenging als noodzakelijk beschouwd dient te worden voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten. Een incorrecte belangenafweging in de zin van artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt niet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt zodoende niet aannemelijk gemaakt.

In de mate dat de verzoekende partij met haar betoog dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat zij enige band heeft met een ander land dan België en dat zij zoals de bestreden beslissing zelf aangeeft niet mag worden teruggeleid naar de Russische Federatie, direct of indirect, de schending van artikel 3 van het EVRM wenst aan te voeren, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing, zoals de verzoekende partij aangeeft, uitdrukkelijk rekening wordt gehouden met het gegeven dat zij niet mag worden teruggeleid naar haar land van herkomst. De gemachtigde oordeelt dat het voorgaande niet van die aard is dat ze de noodzakelijkheid van een verwijderingsmaatregel in vraag stellen en dat het huidige besluit niet tot gevolg heeft dat betrokkene wordt teruggeleid. De bestreden beslissing verplicht de verzoekende partij inderdaad niet om naar haar land van herkomst terug te keren. *In casu* is geen sprake van een gedwongen verwijdering. De bestreden beslissing houdt enkel de verplichting in om het grondgebied van België en van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten. De Raad wijst er bovendien op dat met het oog op zulke gedwongen verwijdering een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens dient te worden genomen, zodat de verzoekende partij op dat moment de mogelijkheid zal hebben de Raad te vatten middels een procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, waarbij zij de mogelijkheid heeft een grief gesteund op artikel 3 van het EVRM te ontwikkelen en deze door de Raad beoordeeld te zien.

Daargelaten de vaststelling dat *in casu* geen sprake is van een gedwongen verwijdering, wijst de Raad er bovendien op dat de verzoekende partij tevens nalaat *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze artikel 3 van het EVRM in haar geval geschonden is. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofd een schending van artikel 3 van het EVRM is. De Raad benadrukt dat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke

behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

In een tweede onderdeel wijst de verzoekende partij op het oud artikel 21, § 2 van de vreemdelingenwet en stelt dat zij de vader is van een minderjarig kind - waarvan niet zou vermeld zijn in de bestreden beslissing dat deze illegaal in het Rijk zou verblijven - en daarenboven nooit veroordeeld is voor een gevangenisstraf van 5 jaar of meer. Ze betoogt dat ze evenmin enige aanslag op de veiligheid van het land pleegde zoals bedoeld in voormeld artikel 21, § 2 en dat het zij opgemerkt dat de groepering waarvan ze korte tijd lid was uitsluitend in Duitsland verboden is. Ze concludeert dat de gemachtigde niet onderzocht heeft of ingevolge van oud artikel 21, § 2 van de vreemdelingenwet het überhaupt is toegestaan haar terug te wijzen en de toegang tot het Rijk te ontfangen, minstens dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom zij niet onder de categorie van oud artikel 21, § 2 van de vreemdelingenwet zou vallen.

De Raad wijst er op dat het oud artikel 21, § 2 van de vreemdelingenwet duidelijk aangeeft dat zelfs een vreemdeling die niet is veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar of meer en die het ouderlijk gezag als ouder of voogd uitoefent of die voldoet aan de onderhoudsverplichting die opgelegd is door artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek ten aanzien van minstens één kind dat op een regelmatige manier in België verblijft, kan teruggewezen en uitgezet worden uit het Rijk indien er sprake is van een *“ernstige aanslag op de veiligheid van het land”*.

De verzoekende partij gaat er met haar betoog aan voorbij dat de bestreden beslissing werd getroffen net omdat zij door haar persoonlijk gedrag een *“ernstig gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde”* en dat zij *“vatbaar is om zich schuldig te maken aan handelingen die de Belgische samenleving bedreigen”*, hetgeen blijkt uit de strafrechtelijke voorgeschiedenis van de verzoekende partij evenals het vonnis van de correctionele rechtbank van Brussel van 26 juni 2015 zoals weergegeven in de bestreden beslissing. De Raad benadrukt dat de gemachtigde in de bestreden beslissing erop heeft gewezen dat betrokkene *“de openbare orde ernstig heeft geschaad”*. De gemachtigde wijst er in dit verband op dat uit het vonnis van 26 juni 2015, dat in kracht van gewijsde gegaan is, blijkt dat betrokkene verklaard heeft dat hij gewerkt heeft voor de organisatie IHH (Internationale Humanitaire Hulporganisatie) en dat het, volgens de correctionele rechtbank van Brussel, in werkelijkheid echter gaat om een radicale soennitische groepering, antiwesters en pro Hamas, die, onder het mom van een humanitaire organisatie, actieve hulp biedt (vooral logistiek) aan verschillende organisaties die aan de Jihad deelnemen. De gemachtigde geeft vervolgens aan dat uit het voornoemde vonnis ook blijkt dat betrokkene radicale islamitische websites bezocht heeft, dat hij gefotografeerd werd met een AK 47, alsook in camouflagekledij, dat foto's van wapens en van een overleden persoon in zijn GSM gevonden werden en dat er sporen van poeder teruggevonden werden op zijn kledij. Er wordt in de bestreden beslissing gesteld dat betrokkene opzettelijk deelgenomen heeft aan activiteiten van een terroristische groepering en dat hij verantwoordelijk is voor minstens een poging tot werving van een derde persoon voor de financiering van de activiteiten van een dergelijke groepering. De genoemde strafrechtelijke feiten en veroordelingen in de bestreden beslissing vinden ook steun in de stukken van het administratief dossier. In de bestreden beslissing wordt er tevens op gewezen dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, in toepassing van artikel 55/3/1, §1 van de wet van 15 december 1980, de vluchtelingenstatuut van betrokkene ingetrokken heeft en *“dat hij inderdaad van oordeel was dat er gegronde redenen bestaan om betrokkene als een gevaar voor de nationale veiligheid te beschouwen gezien het nieuwe element dat zijn veroordeling voor deelname aan de activiteiten van een terroristische groepering belichaamt”*. De gemachtigde geeft ook aan dat op 17 mei 2016 de vluchtelingenstatus definitief werd ingetrokken door een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In het arrest van de Raad van 17 mei 2016 wordt er uitdrukkelijk gesteld dat gelet op de vaststellingen van de correctionele rechtbank van Brussel, de Commissaris-generaal kan worden bijgetreden in diens besluit dat, ook al kan verzoekende partij niet in verband gebracht worden met het plegen van terroristische aanslagen of misdrijven, haar persoonlijk gedrag, met name het deelnemen aan en het financieren van de activiteiten van een terroristische groepering, erop wijst dat er redelijke gronden bestaan om haar *“te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid”* in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet. In voormeld arrest van 17 mei 2016 wordt tevens gewezen op het gegeven dat de correctionele rechtbank van Brussel heeft geoordeeld dat de feiten die de verzoekende partij ten laste werden gelegd *“buitengewoon ernstige feiten”* betreffen, *“die een zeer tastbare bedreiging voor de samenleving uitmaken”*.

Hierbij moet tevens worden toegelicht dat de wetgever de begrippen “*ernstige aanslag op de openbare orde*” of “*ernstige aanslag op de veiligheid van het land*” niet nauwkeurig heeft omschreven. Uit de voorbereidende werken van de wet van 26 mei 2005 tot wijziging van de wet van 23 mei 1990 inzake de overbrenging tussen Staten van de gevonnenen personen en van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de beoordeling van deze begrippen *in concreto* moet gebeuren en in functie van alle elementen ter zake, zoals die bestaan op het moment dat de administratie beslist en niet alleen ten aanzien van de feiten waarvoor de vreemdeling veroordeeld werd tot een gevangenisstraf (*Parl. St. Kamer*, 2004-2005, nr. 1555/001, 19). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de gemachtigde *in casu* aan deze verplichting heeft voldaan. Het gegeven dat de woorden “*ernstige aanslag op de veiligheid van het land*” niet expliciet kunnen worden teruggevonden in de motivering van de bestreden beslissing verhindert niet om vast te stellen dat de gemachtigde wel degelijk heeft geoordeeld dat hij de verzoekende partij niet enkel als een ernstig gevaar voor de openbare orde beschouwt, maar eveneens beschouwt als een gevaar voor de veiligheid van het land gezien dat onder meer wordt gesteld dat betrokkene “*vatbaar is om zich schuldig te maken aan handelingen die de Belgische samenleving bedreigen*”. De verzoekende partij kan aldus niet dienstig voorhouden dat op geen enkele wijze wordt aangetoond dat er sprake is van een ernstige aanslag op de veiligheid van het land.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, zou steunen op verkeerdelijke feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken, niet zou steunen op deugdelijke motieven en geen feitelijke motivering zou bevatten die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. Een schending van het materiële motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU